

perfil de **Mònica Planes**

La condensació del paisatge

ISABEL GÓMEZ MELENCHÓN

Mònica Planes (Barcelona, 1992) contemplava el paisatge des de la finestra del tren en els seus desplaçaments a Lleida. Aquell paisatge el podem veure ara convertit en un mòbil a l'exposició que presenta a la galeria Àngels Barcelona, la segona en un curt espai de temps, ja que durant els passats mesos de juliol i agost ha protagonitzat la seva primera mostra individual a la Fundació Suñol de Barcelona, gràcies a l'acord entre aquesta fundació, la Han Nefkens i la UB.

La trajectòria d'algú tan jove és plena de residències i beques, incloent-hi una estada a París, i tam-

bé de propòsits i claredat d'idees. Per exemple, el seu interès per l'espai i el paisatge, pels objectes i el joc com a mitjà de plasmació (condensació?) d'aquells. I la seva capacitat per transformar aquest interès en peces que funcionen en la seva intenció. Sí, contemplant *Mòbil* podem imaginar els brins d'herba que apareixen vora els raïls del tren o la carretera, i quan, fent cas de l'oferiment de l'artista, toquem les diferents peces podem sentir les textures dispars: el marbre fred i dur al costat de l'escuma tova.

Objectes que condensen i també juguen. El joc com a aprenentatge i com a resultat. "Les joguines són

Mònica Planes davant la seva escultura-instal·lació 'Mòbil'

ÀLEX GARCIA

Els seus objectes es relacionen amb els jocs de construcció i expliquen com habitem els espais

objectes que han estat pensats per transmetre coneixement però no de forma narrativa, sinó a través del contacte i el moviment, no necessiten una explicació, no cal explicar-los", sosté Mònica Planes, i de nou els seus objectes són fidels als propòsits: petits quadrats de ciment escampats aquí i allà a la galeria, *Col·lecció de jardins*, 2017, traslladen mitjançant rodes les